

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא

פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים

וילדיהם דרור הלל ואשר יש'

עודד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי

וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה

רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים

לרפואת חיים שמואל בן סימה

לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

דף ע"ג

כל הכהנים מקבלים חלק בכל הקדשים ואין נותנים לזה חלק יתר בדבר אחד כנגד חלק יתר שיקבל חבירו בדבר אחר

כשהכהנים חולקים את קדשי המקדש, כל כהן מקבל חלק בכל הקדשים, ואין נותנים לאחד חלק בקודש זה, ולאחר חלק בקודש אחר כנגדו, שנאמר, "וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תִּתְּנֶה בַּתְּנוּרָה וְכָל נֶעֱשָׂה בַּמִּזְבֵּחַ וְעַל מִחְבַּת לֶפְתָּן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִּתְּנָהּ. וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְחִרְבָּה לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ אִישׁ פְּאֻחִיו. וְזֹאת תֹּרַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב לָהּ. אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ..."

והדין הזה למד, מתוך כך שנזכרו בכתוב הזה כמה דברים, ועל כולם נאמר "לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ", ולא היה צריך לכתוב זאת על כל הדברים שבכתוב, אלא ללמד, שבכל האופנים אין חולקים קדשים כנגד קדשים. וכך הכתוב הזה נדרש:

"וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תִּתְּנֶה בַּתְּנוּרָה ... לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ" – מכאן שחולקים את כל המנחות לכל הכהנים, ואין נותנים לאחד, זבחים, תחת מנחה הניתנת לחבירו.

"וְכָל נֶעֱשָׂה בַּמִּזְבֵּחַ ... לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ" – מכאן שלא רק כנגד זבחים אין חולקים מנחות, אלא אף כנגד עופות אין חולקים מנחות.

"וְעַל מִחְבַּת ... לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ" – מכאן שלא רק כנגד מנחות אין חולקים קדשים אחרים אלא אף זבחים כנגד עופות אין חולקים.

"וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן ... לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ" – מכאן שאף מנחות כנגד מנחות [כגון מנחת מחבת כנגד מנחת מרחשת] אין חולקים.

"וְחִרְבָּה לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ" – מכאן שלא רק מנחות שונות אין חולקים זו כנגד זו אלא אף מנחות שוות אין חולקים זו כנגד זו כגון מרחשת כנגד מרחשת אלא בכל אחת חולקים את כולה.

"לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ אִישׁ פְּאֻחִיו ... אִם עַל תּוֹדָה" – מכאן שלא רק בקדשי קדשים אין חולקים מנה בזה כנגד מנה בזה, [כגון חטאת כנגד אשם. א"נ חטאת אחת כנגד חטאת אחרת], אלא אף בקדשים קלים אין חולקים מנה בזה כנגד מנה בזה [כגון שלמים כנגד תודה א"נ שלמים כנגד שלמים].

"לְכָל בְּנֵי אֹהֶלן תִּתְּנָהּ אִישׁ פְּאֻחִיו" – מכאן, שכל כהן שהוא איש, חולק בקדשים, אפילו הוא בעל מום, שאינו ראוי לעבודה. אבל קטן, שאינו איש, אפילו הוא תם, אינו חולק בקדשים, [אבל אוכל בחלק אביו].

מהקרבנות הנאכלים לכהנים

בעניין מתנות הכהונה [שנסדרו בפרשת קרח] נאמר הכתוב הבא "זֶה יִהְיֶה לָךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִן הָאֵשׁ [לאחר הקטרת האשים] כָּל קֶרֶבָנָם [כגון זבחי שלמי ציבור] לְכָל מִנְחָתָם וְלְכָל חֲטָאתָם וְלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יִשְׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לָךְ הוּא וְלִבְנֶיךָ" ודרש לוי את הריבויים "כָּל" שנאמרו בו:

"כָּל קֶרֶבָנָם" – **לרבות לוג שמן של מצורע**, שמה שנשאר ממנו אחר ההזאות ומתן בהונות נאכל לכהנים. [אמנם לולא הריבוי, היה מקום לומר, מאחר שאמר הכתוב "מִן הָאֵשׁ", אין לכהנים אלא בדבר שמקטירים ממנו על המזבח, אבל לוג שמן שאין מקטירים ממנו למזבח, אינו נאכל להם].

"לְכָל מִנְחָתָם" – **לרבות מנחת עומר ומנחת הקנאות**, שנאכלות לכהנים. [ולולא הריבוי, היה מקום לומר, שאין הכהנים אוכלים אלא קרבנות הבאים לכפרה, שנאמר, "וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כָּפַר בָּהֶם", אבל מנחת העומר הבאה להתיר חדש, ומנחת קנאות הבאה לברר את עוון האשה, שאינן באות לכפרה, לא יאכלו לכהנים].

"וְלְכָל חֲטָאתָם" – **לרבות חטאת העוף** שנאכלת לכהנים. [ולולא הריבוי היה מקום לומר שלא תאכל לכהנים, כי אינה נשחטת אלא נמלקת, ובשאר מקומות מליקה עושה נבילה].

"וְלְכָל אֲשָׁמָם" – **לרבות אשם נזיר**, שנאכל לכהנים כאשם מצורע, [שמפורש בו שנאכל

לכהנים]. [ולולא הכתוב הזה, היה מקום לומר, שאשם נזיר אינו נאכל לכהנים, כי לא בא לכפרה, אלא להכשיר את הנזיר למנות את נזירותו בטהרה].

וסוף הכתוב, "אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי", זה גזל הגר, שהגוזל את חברו, ונשבע לו בשקר שאינו חייב לו, ואחר כך הודה, משלם קרן וחומש לבעלים, ואשם למזבח, ואם מת הנגזל, נותן ליורשיו, ואם גר היה הנגזל, ומת, ואין לו יורשים להחזיר להם, נתנם הכתוב לכהן.

ועל כל הדברים הניתנים לכהן נאמר, "לָךְ הוּא וּלְבָנֶיךָ", ללמד שיהיו ממון כהן **כנסים של חולין**, שאין בהם שום קדושה, ומקדש בהם אשה אם ירצה.

קרבות שהגוי מתנדב

נאמר, "וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וַיָּגֵר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קֶרְבָּנוּ לְכָל נְדָרֵיהֶם וּלְכָל נְדָבוֹתָם אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ לְעֹלָה", ומתוך שנאמר "אִישׁ אִישׁ", למדנו, שכל האנשים בכלל הכתוב, ואפילו גוים, ולכן גוים נודרים נדרים ונדבות כישראל, ומקבלים אותם מהם להקרבה.

< **לדעת רבי יוסי הגלילי – הגוים מתנדבים את כל הקרבות הבאים בנדבה**, שנאמר "נְדָרֵיהֶם", **לרבות שלמים**, ונאמר "נְדָבוֹתָם", **לרבות תודה**, "לְכָל נְדָרֵיהֶם וּלְכָל נְדָבוֹתָם", **לרבות עולת העוף**, ו**יין לנסכים**, [וי"א שנסכים אין הגוי מתנדב], **ולבונה**, **ועצים**, [ומנחות, ומשנתנו, בה מבואר, שמנחת גוים נקמצת, ושייריה נאכלים לכהנים, היא כדעת רבי יוסי הגלילי]. ומה שנאמר "לְעֹלָה", לא בא ללמד שמקריבים עולה בלבד, אלא שרק **עולת נדבה** הם מקריבים, **ואינם מקריבים עולת נזירות**, הואיל ואינם יכולים להיות נזירים [שנאמר, "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְלֵא לְנֹדֵר נֹדֵר נְזִיר לְהִזִּיר לָהּ", ללמד שרק בני ישראל נעשים נזירים]. ודין הקרבות הללו שהגוי מביא, כדין קרבות ישראל, עולה קרבה כולה, ומנחה נאכלת לכהנים אחר קמיצה, ותודה ושלמים נאכלים לישראל, [אבל לא לגוי, כי ערל אסור לאכול קדשים].

< **ולדעת רבי עקיבא – אין הגוים מתנדבים לקרבן אלא עולה**, [ובכלל זה נסכיה, אבל שאר קרבות אינם מתנדבים], ולכן אפילו הביאו שלמים, אינם נאכלים כשלמים אלא עולים כליל למזבח כעולה, ודבר זה יש ללמד מהכתוב, ומסברא. **מהכתוב**, "אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ לְעֹלָה", שמשמע, שכל מה שיקריבו יהא עולה. **ומסברא**, **שכן גוי לבו לשמים**, שאינו יודע בטיב הקרבות, [שאף על ידי אכילת הכהנים, הבעלים מתכפרים, וסבור שאין קרבן אלא כשקרב לגבוה], וכשנודר בלבד, כוונתו שיהא הקרבן כליל לשמים, ולא שיאכלו אותו. [ומה ששנינו, שגוי שהתנדב שלמים, אם נתנם לישראל, ישראל אוכלם, ואם נתנם לכהן, כהן אוכלם, אין הכוונה לשלמים שהתנדב להקריב מחמת עצמו, כי הם אינם נאכלים, אלא שאמר הגוי, הרי בהמה זו שלמים, להקריבה בשם פלוני ישראל שנדר להביא שלמים, והטעם שהם נאכלים כי אינם קרבות גוים, אלא קרבות ישראל, שהגוי נתן להם במתנה, שיקריבו בשביל עצמם].

נסכי גוי

א. נסכים הבאים עם הבהמה.

בפרשת נסכים נאמר, "כָּל הַאֲזָרַח יַעֲשֶׂה כְּכַהֵן אֶת אֹלֶה לְהִקְרִיב אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לָהּ", וכל מקום שנאמר "כְּכַהֵן" הרי זה מעכב, ומכאן **שכל העולות טעונות נסכים**, **ואפילו עולת גוי**. [והכל מודים לדין הזה, כי גם לדעת רבי עקיבא האומר, שאין גוי מתנדב נסכים בפני עצמם, הגוי מביא נסכים עם עולתו].

וכשהגוי שלח עולתו ממדינת הים, אם שלח עימה את נסכיה, קרבים משלו, ואם לא שלח עמה נסכים, תקנת בי"ד היא שיהיו קרבים משל ציבור.

ב. נסכים הבאים בפני עצמם.

בפרשת נסכים נאמר, "כָּל הַאֲזָרַח יַעֲשֶׂה כְּכַהֵן אֶת אֹלֶה לְהִקְרִיב אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לָהּ", ומכאן, **שרק האזרח** [=ישראל] **מביא נסכים בפני עצמם בלא קרבן**,

אבל גוי אינו מביא נסכים בפני עצמם.

- **וי"א שדין זה הוא רק כדעת רבי עקיבא**, האומר שאין הגוי מתנדב אלא עולה בלבד, אבל לדעת רבי יוסי הגלילי, הגוי מתנדב נסכים אף בפני עצמם, כמו שמתנדב שאר קרבות נדבה.

- **וי"א שדין זה הוא אף כדעת רבי יוסי הגלילי**, שלעניין נסכים מודה רבי יוסי הגלילי, שיש ללמוד מהכתוב הזה, שאין הגוי מביא אותם.

במנחת חוטא של כהן נאמר

"וְהִיָּתָה לְכֹהֵן כְּמִנְחָה"

משמע מהכתוב הזה שמנחת חוטא של כהן תהא כמנחה אחרת, [”והיתה לכהן” מנחה זו “כמנחה” אחת], ונחלקו חכמים כאילו מנחה.

לדעת רבי שמעון – משמעות הכתוב, שמנחת חוטא של כהן, דינה כמנחת חוטא של ישראל, כלומר שיש לקמוץ מנחת חוטא של כהן, ודווקא לעניין הקמיצה, שהיא עבודת הכהן הקיש הכתוב מנחה זו למנחת ישראל, אבל לעניין ההקטרה, אינן שוות, ומנחת חוטא של כהן קרבה כולה, שאחר הקמיצה הכהן מקטיר את הקומץ בפני עצמו, ואת השיריים בפני עצמם.

ולדעת חכמים – משמעות הכתוב, שמנחת חוטא של כהן דינה כמנחת נדבתו של כהן, [ואם כן אינה נקמצת אלא קרבה כולה כאחת כליל], וההיקש הזה בא ללמד, שכשם שהכהן רשאי להקריב את נדבתו בעצמו, כך הוא רשאי להקריב את חטאתו בעצמו. [ואפילו באה החטאת על חטא שנעשה במזיד, כגון חטא שפחה חרופה או שבועת ביטוי].

דף ע”ד

מניין שהכהן מקריב קרבנותיו בעצמו בכל זמן

נאמר, ”וכי יבא הלוי [כלומר הכהן שהכהנים נקראו גם לוויים], מאחד שעריך מפל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אֹת נִפְשׁוֹ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' וְשָׂרַת בְּשֵׁם ה' אֲקִיּוּ כָּכֵל אֲחִיו הַלְוִיִּם הַעֲמִידִים שָׁם לִפְנֵי ה'”, ללמד, שהכהן בא ומקריב קרבנותיו של עצמו, בכל עת ובכל שעה שירצה, ואפילו במשמר שאינו שלו.

ולא רק קרבנותיו שאינם באים על חטא הוא מקריב בעצמו, אלא אף קרבנותיו, הבאים על חטא, שנאמר, ”וְכָפַר הַכֹּהֵן עַל הַנֶּפֶשׁ הַשְּׂגֵגָת בַּחֲטָאָה בַּשְּׂגָגָה לִפְנֵי ה' לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ”, שדי היה לכתוב, ”וְכָפַר הַכֹּהֵן עַל הַנֶּפֶשׁ הַשְּׂגֵגָת [ ] לִפְנֵי ה' לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ”, ומתוך שנאמר ”בַּחֲטָאָה בַּשְּׂגָגָה”, משמע שאפילו חטא הכהן עצמו, הוא מכפר עליו.

ולדעת חכמים, לא רק חטאותיו הבאות על שחטא בשוגג, הוא מקריב על עצמו, אלא אף חטאותיו הבאות על שחטא במזיד, שנאמר

”וְהִיָּתָה לַכֹּהֵן כַּמִּנְחָה” כמבואר לעיל.

דעת רבי אלעזר ברבי שמעון

בעניין מנחת חוטא של כהן

לעיל נתבאר, שלדעת חכמים, מנחת חוטא של כהן קרבה כמנחת נדבה של כהן שנאמר בה, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל”, כלומר מנחת חוטא של כהן אינה נקמצת, אלא קרבה כולה כמו שהיא. ולדעת רבי שמעון, מנחת חוטא של כהן נקמצת, כמנחת חוטא של ישראל, אבל אין שייריה נאכלים, אלא הקומץ קרב לעצמו, והשיריים קרבים לעצמם.

ומבואר בברייתא, שלדעת רבי אלעזר ברבי שמעון, מנחת חוטא של כהנים נקמצת, הקומץ קרב לעצמו, והשיריים מתפזרים על בית הדשן.

ונתקשה רבי יוחנן מה הכוונה מתפזרים על בית הדשן, שכן אין לומר שהכוונה לבית הדשן שעל גבי המזבח, כי אם כן, כוונתו שהשיריים קרבים על המזבח בפני עצמם, כדעת רבי שמעון אביו, ומתוך הברייתא משמע שרבי אלעזר ברבי שמעון בא לחלוק על אביו. וכמו כן אין לומר שהכוונה לבית הדשן שלמטה, [בצד המזבח, שבו היו משליכים מוראה ונוצה ותרומת הדשן], שכן לא מצינו דבר שמצוותו לכתחילה להקריבו לאיבוד.

ואבוה דרבי אבין יישב זאת, שודאי כוונת רבי אלעזר ברבי שמעון, שהשיריים קרבים על בית הדשן שלמטה לאיבוד, וגזרת הכתוב היא, שנאמר, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל”, ללמד, שלא הוקשו מנחות הכהנים זו לזו, אלא לעניין שכולן אינן נאכלות, אבל לעניין ההקטרה לא הוקשו, אלא יש שמוקטרות בשלמות, [כמנחת נדבה ומנחת חביתין], ויש שנקמצות, והשיריים קרבות לאיבוד, [כמנחת חוטא].

ונחלקו חכמים כיצד הפסוק הזה נדרש, ללמוד ממנו שרק לעניין האכילה הוקשו מנחות כהנים זו לזו.

- לדברי אביו כך הפסוק נדרש, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן ... לֹא תֹאכַל”, כולן שוות בכך שאינן נאכלות, אבל רק מנחת נדבתו ”כָּלִיל תִּהְיֶה” בלא קמיצה, [ומנחת חוטא נקמצת, ושייריה קרבים לאיבוד ואינם נאכלים, שלעניין אכילה בלבד הושו מנחת חוטא לשאר מנחות כהנים], ועל כרחך יש לחלק את הכתוב כך, לומר שלא בכל האמור בו הושו כל מנחות הכהנים אלא רק באיסור האכילה, כי אם היו כולן שוות בכל האמור בכתוב, וגם בכך שקרבות כליל, די היה לכתוב, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה” ותו לא, וממילא נדע, שאחר שקרבות כליל, אינן נאכלות, ומתוך שהוצרך הכתוב לכתוב איסור אכילה בפני עצמו, משמע שיש שאינן שוות אלא באיסור אכילה, אבל אינן קרבות כליל.

לדברי אביו כך הפסוק נדרש, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן ... לֹא תֹאכַל”, כולן שוות בכך שאינן נאכלות, אבל רק מנחת נדבתו ”כָּלִיל תִּהְיֶה” בלא קמיצה, [ומנחת חוטא נקמצת, ושייריה קרבים לאיבוד ואינם נאכלים, שלעניין אכילה בלבד הושו מנחת חוטא לשאר מנחות כהנים], ועל כרחך יש לחלק את הכתוב כך, לומר שלא בכל האמור בו הושו כל מנחות הכהנים אלא רק באיסור האכילה, כי אם היו כולן שוות בכל האמור בכתוב, וגם בכך שקרבות כליל, די היה לכתוב, ”וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה” ותו לא, וממילא נדע, שאחר שקרבות כליל, אינן נאכלות, ומתוך שהוצרך הכתוב לכתוב איסור אכילה בפני עצמו, משמע שיש שאינן שוות אלא באיסור אכילה, אבל אינן קרבות כליל.

- ולדברי רבא כך יש לדרוש את הכתוב, "וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן", יש מהן "כָּלִיל תְּהִיָּה", ואלו מנחות נדבה וחביתין, ויש מהן "לא תֹאכַל" בלבד, אבל אינן קרבות כליל, ואלו הן מנחת חוטא.

ומסתבר שהכתוב המלמד להקריב כליל [כמנחת חביתין שלו שקרבה כליל], מדבר במנחת נדבה ולא במנחת חוטא, כי מנחת נדבה דומה למנחת חביתין בשלושה דברים, [א] תדיר. שיכול להתנדב מנחת נדבה בכל יום כמנחת חביתין הבאה בכל יום. [ב] לא על חטא. שנדבה וחביתין אינן באות על חטא. [ג] בסיס ריחיה. י"מ שמנחת חביתין ומנחת נדבה שוות שיש בהן ריח על ידי שמן ולבונה הניתנים בהן. וי"מ שהן שוות שבשניהם נאמר "ריח ניחוח", ומנחת חוטא דומה למנחת חביתין בשני דברים בלבד, [א] עשרון. שמנחת חביתין ומנחת חוטא שיעורם עישרון ומנחת נדבה יכול להביא כמה עשרונים שרוצה. [ב] חובה. שמנחת חביתין ומנחת חוטא באים חובה ומנחת נדבה באה בנדבה].

ולדעת חכמים, אף שכל מנחות הכהנים שוות בדין "כָּלִיל תְּהִיָּה", יש צורך לכתוב בהן גם "לא תֹאכַל", ללמד, שהאוכל עובר בלא תעשה, ולא רק במנחות הדיוט, יש איסור לא תעשה על האכילה, אלא אף במנחת חביתין, שלא נאמר בה לא תאכל, אלא רק "כָּלִיל תִּקְטָר", כי יש ללמוד בגזרה שווה, "כָּלִיל" "כָּלִיל", שכשם שהאוכל מנחת הדיוט עובר באיסור לא תעשה, כך האוכל מנחת חביתין, עובר באיסור לא תעשה.

כהן שאכל אימורים

כהן שאכל את האימורים, [כליות ויותרת הכבד העומדים להיות קרבים למזבח], עובר בשני איסורים.

א. "וְכָל זֶרַח לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ".

שלעניין האימורים הקרבים לגבוה, שלא הותרו לכהן, ישראל וכהן שווים בהם, ושניהם נחשבים אצלם זרים, ואסורים לאוכלם.

ב. "וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תְּהִיָּה לֹא תֹאכַל".

הכתוב הזה, האמור במנחות כהנים, מלמד, שכל דבר שדינו להיות מוקטר למזבח, [=כליל תהיה], יש בו איסור אכילה [=לא תאכל], ובכלל זה האימורים שדינם להיות קרבים למזבח.

דברים שקרבים כליל למזבח בלא להותיר דבר

במשנתנו נמנו שלושה דברים שקרבים כליל למזבח בלא להותיר דבר. [א] מנחת כהנים. [ב] מנחת כהן משיח. [ג] מנחת נסכים.

ומשנתנו המונה רק את שלושת הדברים הללו, היא כדעת האומרים שהמתנדב יין לנסכים, אינו מקריבם על גבי המזבח, אלא לספלים שיורדים מהם לשיתין.

אבל לדעת שמואל, האומר, שהמתנדב יין, מביאו ומזלפו על גבי האישים, הרי זה דבר רביעי, שקרב כליל למזבח בלא להותיר דבר.

אבל העולה, אף שקרבה כליל, אין כולה למזבח, שכן בעולת בהמה העור ניתן לכהנים, ואף בעולת העוף, המוראה והנוצה אינם קרבים.

וכן המתנדב שמן, אינו מקריב את כולו לאישים, אלא קומצו, והקומץ קרב, ושייריו נאכלים.

דברים שניתנים בשלמות

לכהנים בלא להותיר דבר

במשנתנו נמנו שני דברים שניתנים בשלמות לכהנים בלא להותיר דבר. [א] שתי הלחם. [ב] לחם הפנים.

ומשנתנו המונה את שני הדברים הללו, היא כדעת האומרים, ששתי הלחם ניתנות לכהנים, גם כשהן באות בפני עצמן, ולא כדעת האומרים שהן נשרפות.

אבל חטאת העוף, אף שכל בשרה ניתן לכהנים, מכל מקום הדם ניתן למזבח.

ולוג שמן של מצורע, אף שניתן לכהנים בלא שיהיה בו חלק למזבח, מכל מקום אינו ניתן בשלמות, כי נותנים תחילה מהשמן כנגד אוהל מועד, ועל המצורע.

© כל הזכויות שמורות י.א.ה.

bekitsur1@gmail.com

[לרכישת ספרי בקיצור באתר אמזון](#)

תרומות והנצחות:

הורביץ. בנק פאגי (52). סניף 183. חשבון 654248

[פתרון לבעלי חשבונות מוגבלים](#)